

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Пловдив, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанаска Ст. Букорещлиева

при участието на секретаря Розалия Н. Тодорова
като разглежда докладваното от Атанаска Ст. Букорещлиева Гражданско дело № 20225300101421 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от В. А. В., с ЕГН ***** и съдебен адрес- гр. *****, *****- адвокат А., против „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление- гр. София, район “Витоша“, ЖК „Малинова долина“, ул.“Рачо Петков Казанджията“№4-6, с която е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл.439 ГПК.

В исковата молба са изложени твърдения, че на база изпълнителен лист, издаден в полза на „***** **** /България/“ АД на 22.06.2010 г. въз основа на заповед за незабавно изпълнение №5287/22.06.2010 г. по ч. гр. д. № 8067/2010 г. на ПРС, ищецът е осъден да заплати на кредитора суми, произтичащи от договор за кредит. За събиране на сумите по посочения изпълнителен лист е образувано изп. д. № 20107570400536 на ЧСИ А. с рег. №*** на КЧСИ, с район на действие- ОС- Пловдив, като към дата 26.08.2021 г. се претендират следните суми: сумата от 19 128,22 лв., представляваща олихвяема сума; сумата от 21 876,62 лв.- законната лихва върху главницата и сумата от 3 216,35 лв.- такси по чл.26 ТТР към ЗЧСИ. На 17.12.2014г. с договор за цесия „***** **** /България/“ АД е прехвърлило процесните вземания на ответника „ЕОС Матрикс“ ЕООД, който е конституиран като вискател по изпълнителното производство. Ищецът твърди, че не дължи на ответника горните суми, тъй като вземанията на последния са погасени по давност. От образуването на изпълнителното дело през 2010 г. до датата на сключване на договора за цесия- 17.12.2014 г. не са били извършвани изпълнителни действия и делото е прекратено ех lege. Наред с това сочи, че не са осъществени никакви действия по принудително изпълнение в продължение на повече от 10 години след издаване на изпълнителния лист,

които могат да прекъснат погасителната давност. С молба, депозирана преди първото открито съдебно заседание, ищецът е уточнил и допълнил исковата молба, като заявява, че заповедта за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК и издаденият въз основа на нея изпълнителен лист са редовно връчени при условията на чл.47, ал.1 и ал.7 ГПК с ПДИ от 05.07.2010 г. В указания срок по чл.419, ал.1 ГПК ищецът не е подал възражение срещу заповедта, при което същата е влязла в сила. Конкретизирани са в молбата сумите по издадения изпълнителен лист, които ищецът твърди, че не дължи, а именно: сумата от 19 128,22 лв.- просрочена главница, представляваща олихвяема сума, ведно със законната лихва върху просрочената главница, считано от 07.06.2010 г. /която към 26.08.2021 г. е 21 876,62 лв./, сумата 1 266,51 лв.- просрочена лихва за периода 01.03.2010 г.- 06.06.2010 г. вкл., сумата 157,89 лв.- наказателни лихви върху просрочената главница за периода от 16.04.2010 г. до 06.06.2010 г., сумата 411,06 лв.- направени по делото разноси за държавна такса, както и сумата 545,53 лв.- юрисконсултско възнаграждение, и е прецизиран формулирания петитум.

Предвид гореизложеното, ищецът иска от съда да признае за установено, че не дължи на „ЕОС Матрикс“ ЕООД горепосочените суми по изпълнителен лист, издаден на 22.06.2010 г. по ч. гр. д. № 8067/2010 г. на РС- Пловдив, и които суми представляват вземания- предмет на изпълнително дело № 20107570400536 на ЧСИ А..

В едномесечния срок по чл. 131 от ГПК ответникът „ЕОС Матрикс“ ЕООД е подал отговор на исковата молба, чрез упълномощения процесуален представител адвокат К., в който е изразено становище за неоснователност на предявения иск. Не се оспорват обстоятелствата досежно възникнало валидно облигационно правоотношение и настъпилото частно правоприемство, чрез сключения договор за цесия. Твърди се, че изпълняемото право и правото на принудително изпълнение в случая не са погасени. Въз основа на издадения изпълнителен лист и подадена молба от кредитора е образувано изп. дело №536/2010 ЧСИ А.. Давността по отношение на вземането е прекъсвана с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Поддържа се от ответника, че до постановяване на ТР № 2 / 2013 г. на ВКС на дата 26.06.2015 г. са били приложими постановките на ППВС № 3 / 1980 г., които следва да се съобразят при решаване на процесния спор. Предвид изложеното, ответникът моли да се постанови решение, с което да се отхвърли предявения иск. Претендира разноси. Прави възражение по чл.78, ал.5 от ГПК- за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение. В случай че се уважи предявеният иск и се присъдят в полза на ищеца разноси, ответникът счита, че решението следва да съдържа и посочване на банкова сметка, по която да се преведат същите. На следващо място, в случай че съдът уважи частично иска, прави изявление за прихващане на присъдените разноси в полза на ответника.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира следното:

Между страните не е формиран спор, а и се установява от материалите по

изпълнително дело № 536/2010 г. на ЧСИ А. А., че по подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК по ч. гр. д. № 8067/2010г. по описа на РС- Пловдив е издаден на 22.06.2010 г. в полза на „***** */България/” АД изпълнителен лист, по силата на който длъжниците- В. А. В.- кредитополучател, И. А. В.- солидарен длъжник, Й. П. В.- солидарен длъжник, Й. А. В.- солидарен длъжник, В. П. К.- поръчител и И.Д. Т.- поръчител са осъдени да заплатят солидарно на кредитора следните суми: 19 128,22 лв.- просрочена главница, ведно със законната лихва върху просрочената главница, считано от 07.06.2010г. до датата на пълното погасяване на задължението; 1 266,51 лв.- просрочена лихва за периода 01.03.2010 г.- 06.06.2010 г. вкл., 157,89 лв.- наказателни лихви върху просрочената главница за периода от 16.04.2010 г. до 06.06.2010 г., сумата 411,06 лв.- направени по делото разноски за държавна такса, както и сумата 545,53 лв.- юрисконсултско възнаграждение. По молба на вискателя „***** */България/” АД с вх. № 06852/29.06.2010 г. и въз основа на горния изпълнителен лист е образувано изпълнително дело №536/2010г. по описа на ЧСИ А. А.. В молбата за образуване на изпълнителното дело вискателят е посочил, че на основание чл.18, ал.1 ЗЧСИ ЧСИ може по негова преценка да извърши пълно имуществено проучване на длъжниците, както и е поискал налагане на административно- наказателна мярка спрямо същите- забрана за напускане пределите на страната. По изпълнителното дело са извършени действия по проучване имуществото на длъжниците чрез справки от НАП, МДТ, ГРАО, КИАД и КАТ и ПП- Пловдив , разпоредено е изпращане на ПДИ, налагане на запори върху банкови сметки на длъжниците във всички банки, както и са изпратени писма до ОД „Полиция”- Пловдив, Сектор „БДС” за налагане ПАМ на основание чл.75, т.6 ЗБЛД. С молба вх. №13242/16.12.2010 г. вискателят е поискал да се наложи възбрана върху следните имоти, собственост на длъжниците - 1/2 идеална част от апартамент №***** в гр. ***** на В. В. и 1/15 ид. част от нива с площ от 16 397 кв. м, м. ”*****”, с. ***** на Й. В., като към молбата е приложен нотариален акт №12/1997 г., от който е видно, че имотът в гр. ***** е собственост на длъжника И. В.. На 10.02.2011 г. по делото е депозирана молба от вискателя, в която се посочва, че с длъжника И. Т. е постигнато споразумение, като се иска прекратяване на изпълнителното производство по отношение на него и продължаването му спрямо останалите длъжници. На 27.12.2012г. е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на длъжниците В. П. М. и Й. В.. С молба на „ЕОС Матрикс“ ЕООД с вх. №1166/04.05.2015 г. по и.д. №3431/2013г., преобразувано за продължаване на изпълнителните действия по и.д. №536/2010г., се уведомява ЧСИ, че на 17.12.2014 г. дружеството е сключило договор за цесия с „***** */България/” АД /в сила от 05.01.2015г./, съгласно който банката му е цедирала вземането си по изпълнителното дело, ведно с всички принадлежности. С оглед на това, моли, на основание чл. 429 ГПК, да бъде конституирано като вискател по делото въз основа на сключения договор за цесия. На 13.03.2018 г. вискателят е поискал да се наложи възбрана върху притежаваното от съдлъжника Й. В. недвижимо имущество- ПИ №124005, с площ от 16,397 дка, в с. ***** , м. ”*****”. По повод молба на вискателя от 23.08.2021 г., съдържаща искане за налагане заповор върху банкови сметки на длъжниците, в т.ч. на В. В. в „*****“ ЕАД, са изпратени заповорни съобщения до посочените

банки. Поради липса на открити сметки на ищеца в „*****“ ЕАД, запорът не е наложен, за което е уведомен ЧСИ с писмо от 07.09.2021г.

При така събраните доказателства и установени обстоятелства, съдът намира от правна страна следното:

Разпоредбата на чл. 439 от ГПК предвижда възможност длъжникът по изпълнителното производство да оспори изпълнението чрез иск, основан на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

По предявения отрицателен установителен иск, съобразно указаната с определението, постановено по реда на чл.140 и чл.146 ГПК, доказателствена тежест, ищецът следва да установи, че процесните вземания са погасени по давност и за ответника е отпаднало правото на принудително изпълнение спрямо него; в тежест на ответника е да докаже съществуването на вземанията си, а с оглед релевираните възражения- и съответните юридически факти, довели до прекъсване или спиране на давността.

По делото не е спорно, че по силата на издаден на 22.06.2010 г., въз основа на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, изпълнителен лист по ч. гр. д. № 8067/2010 г. на ПРС, ищецът В. и посочените съдлъжници са осъдени да заплатят солидарно на кредитора „***** **** /България/” АД гореописаните суми, както и че е било образувано на 29.06.2010г. изпълнително производство за принудителното събиране на вземанията- предмет на иска, като първоначален вискател по изп. дело №536/2010г. е „***** **** /България/” АД.

Безспорно е и че процесните вземания са прехвърлени от банката на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, чрез договор за цесия от 17.12.2014 г., при което, с оглед настъпилото частно правопримствство, ответникът се явява нов кредитор по вземанията по издадения изпълнителен титул и се легитимира като носител на спорното материално право.

Спорен между страните е въпросът, погасени ли са по давност вземанията на ответното дружество, като при преценката дали е изтекъл давностният срок, следва да се вземе предвид налице ли са обстоятелства, които да прекъснат течението на този срок.

С оглед характера на вземанията за дължими суми по договор за кредит и съгл. разпоредбите на чл.110 и чл.111 ЗЗД, същите се погасяват с изтичане на пет и тригодишна давност, съотв. за главницата и лихвите.

Според чл.116, б. "в" ЗЗД, давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането.

С ТР № 2/2013 от 26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2/ 2013 год. на ОСГТК на ВКС т. 10, е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявено е за изгубило сила ППВС № 3/1980 г., според което погасителна давност не тече, докато трае

изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че погасителната давност в изпълнителния процес се прекъсва многократно с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на ЧСИ по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ/- насочването на изпълнението чрез налагане на заповор или възбрана, присъединяването на кредитор, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещь, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Прието е, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на ПДИ, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

Съгласно формираната съдебна практика /Решение № 170 от 17.09.2018 г. на ВКС по гр. дело № 2382/2017 г., IV ГО, и Решение № 51 от 21.02.2019 г. на ВКС по гр. дело № 2917/2018 г., IV ГО, ГК/, извършената с т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г., ОСГТК, отмяна на ППВС № 3 от 18.11.1980 г. поражда действие от датата на обявяването на Тълкувателното решение, като даденото с т. 10 от ТР разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и за тези, които вече са приключили. С оглед на това и доколкото изпълнително производство по изп. дело № 536/2010 г. на ЧСИ А. е образувано при действието на ППВС № 3/18.11.1980 г., то именно задължителното тълкуване на чл. 116, б. в” от ЗЗД, дадено с него, е било приложимо до последващата му отмяна с ТР от 26.06.2015г. Предвид даденото разрешение в Постановлението, погасителната давност се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение, а докато трае изпълнителното производство същата и спира. Тъй като до 26.06.2015г. процесното принудително изпълнение е било висящо, то новата погасителна давност е започнала да тече от датата на постановяване на ТР № 2/ 26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. Считано от тази дата, петгодишният давностен срок по чл.110 ЗЗД е изтекъл на 02.09.2020г. /при съобразяване спиране течението на срока за периода 13.03.2020г.- 20.05.2020г. вкл. по силата на чл.3,т.2 от ЗМДВИП/. За този период от време вискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия по отношение на длъжника В. В., които да доведат до прекъсване на давността. Видно от гореописаните изпълнителни действия по образуването на изпълнително производство, след депозиране на 04.05.2015г. на молбата за конституиране на „ЕОС Матрикс“ ЕООД като вискател по изп. дело, ответникът е поискал налагането на заповор върху банкови сметки на длъжниците в т.ч. на ищеца едва на 23.08.2021г. В тази връзка следва да се посочи, че предприетите изпълнителни действия по отношение на другите длъжници по делото са без правно значение и последици спрямо настоящия ищец.

В случаите на множество длъжници по едно изпълнително дело прекратяването на изпълнението може да настъпи както по отношение на всички тях, така и само спрямо част от тях, срокът по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, респ. и давностният срок тече самостоятелно за всеки длъжник. Ето защо, предприемането на действия спрямо останалите солидарни длъжници не е оказало прекъсващ ефект върху течението на давностния срок за вземането-предмет на предявения иск. Като последица от изтеклия давностен срок вземането за главница по издадения изпълнителен лист по ч.гр.д. № 8067/2010 г. на ПРС следва да се счита за погасено. Съобразно разпоредбата на чл. 119 от ЗЗД, с погасяването на главното вземане са се погасили и произтичащите от него акцесорни вземания по изпълнителния титул- за лихви и разноски.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявеният иск се явява основателен и следва да се уважи.

На основание чл.38, ал.2 от ЗА, на упълномощения от ищеца адвокат, осъществил процесуалното му представителство по делото в хипотезата на чл.38, ал.1, т.2 от ЗА, следва да се определи адвокатско възнаграждение. В случая, с оглед защитавания материален интерес /43 385,83лв./ и съгласно чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, нормативно установеният минимум на дължимия адвокатски хонорар за една инстанция възлиза на 4 120,87 лв. Ето защо, ответникът следва да бъде осъден да заплати на адвокат А. адвокатско възнаграждение за оказана безплатна помощ на ищеца в размер на посочената сума.

Тъй като ищецът е бил освободен от заплащането на държавна такса и разноски по делото, то на основание чл.78, ал.6 от ГПК ответното дружество следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ПОС, дължимата за производството държавна такса в размер на 1735,43 лв.,

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено в отношенията между страните по делото, че В. А. В., с ЕГН ***** и съдебен адрес- гр. *****, *****- адвокат А., не дължи на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление- гр. София, район “Витоша“, ЖК „Малинова долина“, ул.“Рачо Петков Казанджията“№4- 6, следните суми: сумата 19 128,22 лв.- просрочена главница, представляваща олихвяема сума, ведно със законната лихва върху просрочената главница, считано от 07.06.2010 г. /която към 26.08.2021 г. е 21 876,62 лв./; сумата 1 266,51 лв.- просрочена лихва за периода 01.03.2010 г.- 06.06.2010 г. вкл.; сумата 157,89 лв.- наказателни лихви върху просрочената главница за периода от 16.04.2010 г. до 06.06.2010 г.; сумата 411,06 лв.- направени по делото разноски за държавна такса, както и сумата 545,53 лв.- юрисконсултско възнаграждение, по изпълнителен лист, издаден на 22.06.2010 г., въз

основа заповед за незабавно изпълнение №5287/22.06.2010 г. по ч. гр. д. № 8067/2010 г. на Районен съд- Пловдив, и които суми представляват вземания- предмет на изпълнително дело № 20107570400536 на ЧСИ А. А. с рег. №*** на КЧСИ, с район на действие- ОС- Пловдив.

ОСЪЖДА „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление- гр. София, район „Витоша“, ЖК „Малинова долина“, бул. “Рачо Петков-Казанджията“ №4-6, да заплати на адвокат А. В. А., АК- Пловдив, със служебен адрес- гр. *****, ул. ”*****” №**- *****, сумата от 4 120,87 /четири хиляди сто и двадесет лв. и осемдесет и седем ст./ лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на ищеца В. А. В., ЕГН *****, по гр. №1421/2022г.

ОСЪЖДА „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление- гр. София, район „Витоша“, ЖК „Малинова долина“, бул.“Рачо Петков-Казанджията“ №4-6, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Пловдивския окръжен съд, сумата 1735,43 /хиляда седемстотин тридесет и пет лв. и четиридесет и три ст./ лв.- дължимата за производството държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____